

Khuyến Tu

Lương Sĩ Hằng

**HỎI AI HƯC
VÔ VI
HOA KỲ**

Khuyến Tu

Tu để làm gì? Tu để rước khổ hay là giải khổ? Trước mắt chúng ta tu, bỏ đời qua đạo, trong lúc chúng ta sống ở đời, chúng ta cảm giác vật chất là trên hết, theo đuổi vật chất, vật chất bảo vệ sự ấm áp hiện hữu. Nếu bây giờ chúng ta tu, kêu chúng ta rời bỏ vật chất, thì bỏ đời nó mới qua đạo. Mà khi các bạn bỏ đời rồi, các bạn thấy uổng tiếc.

Vì lý do đó, mới cảm giác mình khổ, thấy khổ, thấy tôi trước kia có cái này, bây giờ không có cái kia. Nhưng mà không biết rằng, không có cái này, không có cái kia, nó sẽ có một cái nọ xứng đáng hơn! Cái đó là cái gì? Cái đó là con đường chủ tiến sự sáng suốt. Cái đó mới hóa sanh được cái kia. Cho

nên các bạn dòm lên trời, không trung có gì đâu, không có gì mạnh bằng cái bánh mì bạn đang ăn đâu? Nhưng mà ở bên trên hóa sanh ra cái bánh mì! Nếu mà không nhờ thanh khí điện, không nhờ này kia kia nọ của càn khôn vũ trụ, thì làm sao bạn có cái bánh mì được hưởng ở ngày nay? Và làm sao các bạn có cái mùi vị, cảm giác trong thâm tâm, thấy cái bánh mì giá trị? Cái đó cũng là sự phối hợp của càn khôn vũ trụ. Tôi đã nói có thanh khí điện, không có không khí, thì các bạn không bao giờ biết được điều gì hết! Nếu các bạn nói tôi có thể có mùi vị thì các bạn vô trong khắp đây lại, các bạn đâu còn mùi vị nữa? Thấy rõ mình, lấy mình để thử. Tất cả những cái gì, nó sống ở trong cộng đồng càn khôn vũ trụ lớn rộng, chứ không phải eo hẹp như mình đã tưởng.

Cho nên người trí thức ở đây, đã ăn học được một phần tướng ta là hay, hiểu một mặt không hiểu

hai mặt. Thấy mặt tiền, một cộng với một là hai thôi, không biết rằng một cộng với một rồi cũng còn có một thôi! Tại sao nói ngược như vậy? Rõ ràng một cộng với một là hai, mà tại sao một cộng với một lại còn một? Đó là cái nguyên lý của triết lý, nguyên lý của sự thống nhất của Bề Trên, nó chỉ có một mà thôi, nó mới thấy sáng suốt. Hai vợ chồng lấy nhau, đẻ ra cũng một hình thù mà thôi. Mà rớt cuộc chỉ có một âm dương hợp nhứt chi nhơn, lưỡng nghi hợp nhứt mới thành càn khôn vũ trụ. Phải hợp nhứt mới có sự tiến hóa. Vợ chồng có thương yêu cũng đóng góp, chỉ có một mà thôi. Rớt cuộc hai với hai cộng lại là gì? Là một! Hợp nhứt nó mới là thành con người.

Về phần đạo, thì chúng ta tu, thấy có hồn có vía, nhiều khi các bạn nằm chiêm bao cũng thấy đi đây đi đó, hay là ngồi thiền cũng thấy đi đây đi đó, nhưng

mà chưa được, còn phải tu nữa, phải lên nữa, để hồn vía hợp nhứt, nó mới hợp lưỡng nghi. Lúc đó hào quang mới là sáng suốt, lúc đó mới tiến về nguồn cội rõ ràng, chỉ có một mà thôi, chứ không có hai. Người phàm xa cách phân trời phân đất, phân tôi phân anh, mới tạo ra chiến tranh.

Đó là cái đường lối lu mờ, không bao giờ thống nhứt được. Miệng nói thống nhứt, tâm không thống nhứt. Những nhà cách mạng, những nhà trí thức tại thế gian này, ăn học, muốn tạo cho đất nước quê hương được yên ổn hơn, thanh tịnh hơn, nhưng không biết cánh nào tạo. Bởi vì lấy cái đời mà lý luận làm sao tiến tới được. Cho nên phải lấy cái đạo, phải lấy cái đạo tâm, mà thấy sự thống nhứt của càn khôn vũ trụ. Rồi chúng ta mới thực hiện mọi sự thống nhứt, tư tưởng lẫn hành động. Lúc đó mới đi tới thế giới đại đồng. Người thế gian chưa có hiểu

được, đời học không xong, chê đạo, chửi Trời chửi Phật đủ thứ hết, chửi Chúa. Hoàn cảnh bắt buộc khổ cực tôi mới theo, chớ không bao giờ tôi theo. Nhưng mà nó theo, lợi cho nó, đâu phải lợi cho Chúa, đâu phải lợi cho Phật. Nó theo cái con đường thống nhất qui củ, của càn khôn vũ trụ để tiến tới đời đời bất diệt. Phải hành! Nếu chúng ta không hành, rồi một ngày nào rồi chúng ta cũng phải hành. Bởi vì hằng ngày, các bạn ăn ngủ ỉa đày là đang hành, làm việc phận sự để hiểu mình, qua mình để hiểu mình, và tìm hiểu mình, tìm hiểu sự sai lầm của mình.

Tại sao tôi có miệng mà quản lý cái miệng không nói, nói bậy? Tôi có tư tưởng không thống nhất được, nghi tâm bậy. Đó là sự sai lầm của mình, tư tưởng không thống nhất! Khi tư tưởng không thống nhất, không hòa hợp với càn khôn vũ trụ, không biết nguồn cội là gì, là người đó là gì? Bởi vì nó không

hiều nó thì nó gây bực tức! Và sự bực tức đó sẽ triển miên đến với nó, và nó sẽ gây sự đau khổ và nó phải học nhiều bài học đau đớn hơn, khổ hơn, nặng nề hơn.

Chúng ta đang sung sướng như thế này mà sao tâm khảm không yên, không giờ phút ổn định, không một ngày yên ổn, tại sao? Tại vì chúng ta xa cách, tư tưởng không kiểm soát được, hành động không kiểm soát được. Miệng mồm của chúng ta là hành động, mà nhiều khi nói bậy nói bạ, nói sai lầm. Nghi kỵ đủ thứ, rốt cuộc là nghi kỵ mình, và tự dẫn sai con đường tiến hóa của mình, gây cho phần hồn bản loạn, bất ổn, tánh tình không có ôn hoà, khổ tâm mãi mãi. Hỏi chớ các bạn được cơ hội sống ở dương gian này, được một phần yên ổn tạm bợ, mượn đầu này mượn đầu kia, trong thế lực này, thế lực nọ, mượn sự sáng suốt này, sự sáng suốt nọ, để vá víu trong hành

trình tạm sống.

Rồi các bạn nhận thức rằng, sau này các bạn phải chết, chết rồi các bạn đi đâu? Hỏi cái con đường đó nó quan trọng không? Tôi thấy chết là hết, tôi không còn sợ ai nữa! Không đâu bạn, còn sự đau khổ! Cho nên nhiều bạn bây giờ cũng chứng minh được có thiêng liêng, có sự sáng suốt vô hình, có người đang nương dựa sự sáng suốt của vô hình để mà sống. Cầu xin đầu này, cầu xin đầu kia, cầu xin đầu nọ. Nếu không có, các bạn đi cầu xin làm gì? Các bạn thấy chưa? Nếu mà các bạn chỉ cầu xin mãi thì các bạn bỏ quên các bạn rồi, các bạn không trở về với các bạn rồi. Chính các bạn cũng là một thiêng liêng của càn khôn vũ trụ, mất quân bình, thì làm sao tiến được. Cho nên phải trở về với mình, phải tu bổ, sửa chữa là vậy, phải cầm cái họng của mình lại, để hiểu mình và ổn định tự tưởng mình để thống nhất, để biết sự

yêu thương của Cha Trời, sự cảm mến của Cha Trời đang dìu dắt chúng ta trong giờ phút khắc, từ sự đau khổ tới sự lạc quan mà chúng ta đã có hiện hữu là bài học, dìu dắt đưa chúng ta tiến tới sự thanh tịnh sẵn có của mọi phần hồn. Và nếu chúng ta không hiểu, nếu chúng ta ngỗ nghịch, nếu chúng ta còn ỷ lại nơi tha phương, nơi tha lực thì sự tiến bộ không bao giờ có. Chỉ có thụt lùi mà thôi.

Tôi bệnh cũng nhờ ơn trên, cái gì cũng nhờ ơn trên, nhưng mà tôi không sửa ơn trên làm gì? Tôi phải sửa, tôi phải lập hạnh, tôi phải sửa tâm, tôi phải biết quản lý và xây dựng lấy tôi, nhiên hậu tôi mới ảnh hưởng người khác, mới là đúng. Còn nếu tôi không biết quản lý lấy tôi, không biết sửa chữa lấy tôi, tôi dung tha, mặc cho nó hành động, thì sự chậm trễ nó phải đến với phần hồn. Bây giờ các bạn nuôi con chó trong nhà, con chó ra cắn người ta, ai

chịu trách nhiệm? Chủ nhà trách nhiệm! Mà miệng các bạn nói bậy, nói sai, nói bất chánh, đổ lỗi không đúng, thì ai chịu trách nhiệm? Phần hồn các bạn chịu trách nhiệm.

Cho nên cái khẩu thiệ² nó làm cho chúng ta đi tới hồ thẹn với bạn bè, hồ thẹn với trời Đất, hồ thẹn với Chúa, hồ thẹn với Phật, vì chúng ta chưa biết kiểm soát lấy chúng ta, sai lầm nơi đó! Là một sự rất trầm trọng và chậm tiến. Cho nên chúng ta có cơ hội sanh sống trên mảnh đất phù sanh này, đừng nên ỷ lại, nhưng mà chúng ta biết rằng chúng ta đã và đang học, đang dự trong một lớp học, học để tiến hóa, học để dự thi, học cho để phần hồn chúng ta mới dũng tiến được, cứu huyền thất tổ, mới biết ông biết bà, biết gia cang, biết trời đất, biết quyền năng của tạo hóa.

Lúc đó chúng ta sống với một tâm, sống có ý nghĩa, sống trong mọi sự sáng suốt phong phú, mà để ảnh hưởng người khác, chứ không phải sống một cách u ơ, vật chất ngoại cảnh. Tôi chỉ biết làm tốt được bề ngoài, mang toàn là khẩu hiệu đoàn kết, nhưng mà tâm không đoàn kết. Bạn có bạc tỉ, bạn mua được cái áo tốt bạn bạn, đó là khẩu hiệu của đoàn kết, của loài người, của càn khôn vũ trụ, tạo ra một cái áo tươi đẹp để cho các bạn bạn, hãnh diện để xã giao với những người khác. Nhưng mà tâm hồn các bạn không đoàn kết, phần hồn các bạn còn trong sự bấn loạn, làm sao các bạn tiến hóa.

Mang khẩu hiệu đoàn kết không biết thực thi đoàn kết, gia cang bất ổn, tâm hồn bất ổn, làm sao tiến hóa, làm sao cho ta là một người hiếu đạo và làm sao dám xưng ta là một người nhà giàu ở thế gian. Các bạn lấy thước đo, lấy cân cân xem, trình

độ chưa có, thuộc về loại nghèo nàn, làm sao? Quá nghèo nàn, tâm hồn bất ổn, không kiểm soát được mình, quá nghèo nàn! Xuất ngôn bất chánh, quá nghèo nàn. Tạo sự sai lầm cho mình nhiều hơn, quá nghèo nàn, thấy rõ chưa? Cho nên không có nên vội làm giàu về vật chất mà quên tâm linh. Phải trở về với tâm linh, tâm linh của các bạn phong phú, giàu có trước vật chất có, thì các bạn không bao giờ bị lôi cuốn bởi vật chất, không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh.

Nhưng mà bạn bị lôi cuốn bởi tình thương và đạo đức của càn khôn vũ trụ, của Chúa ban, của Trời Phật ban, để cho mọi người được sự ảnh hưởng tốt đẹp. Do hành động của mình, do tư tưởng của mình, do lời nói chơn thật, dẫn dắt rõ rệt, để ảnh hưởng người khác. Mong rằng phải trả lại một phần nào cho thế gian trước khi ra đi, thì chúng ta phải lo dọn quét sạch sẽ, tư tưởng và hành động, nhiên hậu mới xuất

ngôn chánh đáng, ảnh hưởng người khác. Chứ không nên làm thầy người ta, không nên nói dạy ai, dạy ta dạy chưa xong mà dạy ai. Có cái dâm dục không mà dạy không xong, đòi hỏi sự dâm dục, quản lý nó không nổi, dâm ra làm bậy, mà không làm bậy cũng nói bậy. Nhưng mà cái sự dâm dục nó bao gồm rất rộng, chứ không phải chuyện nam nữ mới kêu là dâm dục. Muốn này, muốn kia, muốn nọ, đó là thuộc cái dâm tánh bất chánh nhưng mà hòa đồng tất cả thì mới giải tỏa được. Thương yêu tất cả, sửa mình, nhờ họ mình mới có cơ hội để sửa mình.

Nhờ những người khinh khi mình, mình mới có cơ hội sửa mình. Nhờ những người khích bác mình, mình mới tiến hóa, học nhận. Nhờ sự hàm oan, mình mới có sự thẳng hoa tư tưởng. Mình thấy sự lớn rộng của Trời Phật, đã chiến thắng mọi tình thế. Chỉ có giữ tình thương và đạo đức, bất chiến tự nhiên thành.

Đức Phật, đã thành công có ngày nay, hỏi chứ Đức Phật đâu có biết đánh giặc, đâu có biết chiến tranh, đâu có biết chiến lược, nhưng mà tại sao? Tại sao các bạn đánh giặc với nhau một hồi rồi cũng phải đi vô chùa, niệm Phật, tưởng tới Phật? Đánh giặc một hồi cũng phải vô nhà thờ, tưởng Chúa, nghĩ tới Chúa! Tại sao? Ai thắng? Súng bảnh quá mà, súng ống ngon quá mà, bom nguyên tử hay quá mà, tại sao không đem ra xài trong giờ phút đó. Nhưng mà giờ phút đó các bạn phải quỳ gối với đấng trọn lành, để nhờ những vị đó soi sáng cho tâm hồn các bạn, để các bạn hiểu được ăn năn hối cải là gì, để kịp thời sửa mình.

Vì ở chiến trường các bạn đã thấy rõ rằng, thể xác chúng ta trong nháy mắt là không còn. Mọi người mới xét lại, dù có sống bình an, cũng không bao lâu. Lúc đó các bạn mới tìm hiểu phần hồn của

các bạn là vĩnh cửu, phần hồn của các bạn là lâu dài, phần hồn các bạn là đời đời đời đời, bạn có phận sự phải sửa mình để tiến hoá. Thì lúc đó bạn mới cảm mến cha trời, mới thương Chúa, thương yêu những người hiền triết đã khổ hạnh, trong chu trình tiến hóa. Cho nên các bạn thấy và chứng minh rõ ràng. Cho nên mỗi mỗi chúng ta đều có sự giáo dục của Bề Trên, đều có sách vở đầy xã hội để giáo dục chúng ta học, trở nên một người hiền triết, nhưng mà bao giờ chúng ta đạt được, tại sao?

Vì chỉ có tham dục không mà không làm được cái gì hết. Miệng thì nói thanh bạch, tốt lắm nhưng mà tâm dơ dáy không chịu quét dọn. Tâm mình là cái bàn thờ tốt đẹp mà không chịu quét dọn, tâm mình là cái nhà thờ mà không biết xây dựng thành một căn nhà thờ. Lại theo ngoại cảnh, mất thì giờ, không kịp thời tiến hóa. Bản thể đâu có chờ đợi chúng ta, nó có

một thời gian hữu hạn mà thôi. Ai ai cũng bao nhiêu năm đó. Bây giờ 24/24 các bạn kiểm soát lại xem, các bạn đã làm được việc gì, cho bạn? Không có! Tôi vì chồng tôi, vì con tôi, vì thiên hạ, vì bạn bè, chưa có vì tôi. Tôi vì vợ tôi, vì con tôi, vì thiên hạ, vì xã hội, vì tương lai bà con tôi, tôi tính, tính từ ly từ tí nhưng mà rốt cuộc cũng không được cái gì hết. Rốt cuộc cũng chẳng vì được ai mà chẳng vì được mình! Hỏi chúng ta phí thì giờ để làm gì? Tại sao chúng ta kịp lo cho ta, để ta sống trong một cộng đồng yên ổn, an bài bởi Thượng Đế. Rõ ràng Đấng Cha Lành bởi Chúa đã tạo, giúp cho mình được tiến hóa, sửa mình để ảnh hưởng người khác. Hỏi cái nào mau hơn? Mà chúng ta còn lấy những cái lý luận bê trễ, sự hiểu biết nông cạn, mà so đo với chiều sâu chân lý, làm sao so đo được!

Chân lý nói một với một cộng lại còn có một,

thành con số một nó đúng hơn, nó phải thống nhất. Hai vợ chồng ở chung để có một đứa con thôi, cộng có một thôi, nó chỉ ra một, âm dương phối hợp chi nhưn rõ ràng. Còn chúng ta cũng âm dương phối hợp chi nhưn, cộng đồng càn khôn vũ trụ âm dương phối hợp mới thành cộng đồng, chỉ có một thôi. Nhưng mà chia tam xẻ tứ đề làm gì? Đề gây sự khổ và tạo sự đau thương cho quần chúng. Rồi trong cái hành động bất chánh, bất chánh, cứ tiến mãi trong chu trình bất chánh. Rồi tới già nua, nói hồi nhỏ lớn tôi lo ăn học, tôi lơ làm ăn, tôi đâu có sát hại ai mà bây giờ ngày nay tôi bán thân bất toại. Nó không hiểu, tại sao nó bán thân bất toại. Tại nó không biết lo cho nó, thấy không? Nó phung phí quá nhiều, nó đầy đọa nó quá nhiều, nó làm những điều bất chánh, tai hại. Tưởng đâu nó ăn nhiều là bổ sao? Nó ăn nhiều, nó uống nhiều, nó hành nhiên, nó làm cho ngũ tạng bất ổn, thì nó phải hư. Đó là cái nghiệp đó bạn!

Nếu mà các bạn hiểu được cái đó thì bạn đâu có tạo nghiệp được, thì thấy cái nào nó vừa đủ thôi, để lo hành tiến về chuyện đời đời, cho mình tạm đây, đi đến đây là để đi học, để về nguồn cội. Phần hồn xuống thế gian học để về nguồn cội chứ không phải phần hồn xuống thế gian học để hưởng thụ. Cha mẹ các bạn cho đi Mỹ học là học để thành người, để giúp người. Đi các xứ ở thế giới học để trở nên người tốt, để giúp người, chứ không phải cho các bạn đi tới đó để chơi bời, ăn nhậu , thấy chưa?

Thì chúng ta ở đây cũng vậy, xuống thế gian đây, chúng ta nghĩa là đi chơi bời ăn nhậu hoài thì tự hành cái cơ thể thét rồi nó hư. Các bạn thấy sắt kia còn hư mà, xe hơi phải sắt làm không? Các bạn thấy xe hơi chạy sướt, cứ đồ xăng chạy thét thử xe hơi có hư không? Huống hồ gì cơ thể của bạn. Cho nên các bạn thấy rõ rồi, sửa mình mấy hồi. Chúng ta tốp bót lại

đi, để chúng ta hướng thượng, chúng ta đi lên, chúng ta hành hương, chúng ta trở về nguồn cội, để cứu vạn linh. Vạn linh trong cộng đồng bản thể của các bạn. Bản thể của các bạn tôi thường nói nó bao gồm nước lửa gió đất, kim mộc thủy hỏa thổ, đầy đủ ở trong bản thể này. Trong này có gì bên ngoài nó có cái nấy. Con người thanh tịnh người ta dòm mặt người ta biết bạn, biết hành động của bạn, tư tưởng của bạn rồi. Bạn đã phân chia tư tưởng của bạn quá nhiều thành ra bạn mới quên mình. Ngay bây giờ, có cơ hội, chúng ta nên đoàn kết trở lại, để cho tư tưởng chúng ta thống nhất, hòa hợp với càn khôn vũ trụ, hòa với tất cả và học nơi tất cả, tốt đẹp biết là bao nhiêu. Mọi người trong càn khôn vũ trụ, trong thế giới này biết rằng tôi phải hòa với tất cả và học nơi tất cả. Các bạn dòm trong chiếc xe hơi, dòm trong chiếc xe Honda, có con bù loong nào không xài được không bạn? Nếu không xài được, người ta không gắn liền trong

chiếc xe hơi, không có gắn liền trong chiếc Honda.

Thì hỏi chứ con người ở thế gian có người nào xài không được không bạn? Tại vì bạn không chịu xài đó thôi. Các bạn khinh khi nó, rồi một ngày kia các bạn tìm nó rất khó khăn. Cho nên bạn phải hòa với tất cả và học nơi tất cả. Lúc đó các bạn thấy mỗi ngày các bạn đều ở trong trường đại học của càn khôn vũ trụ. Các bạn hòa với người này thì các bạn học thêm một lớp, công chuyện khác hơn nữa. Hòa được người kia các bạn sẽ học thêm được một chuyện hay hơn nữa. Càng ngày càng tiến hóa. Đó là một triết lý vững chãi để dẫn tiến bạn và một sự kiểm soát tinh vi, để điều dắt hành động của bạn, không bao giờ bị sai lầm nữa, nếu bạn chịu học với cộng đồng vạn linh, thì lúc nào bạn cũng là người tiến hóa chứ không bao giờ thụt lùi. Và người văn minh, một linh quang văn minh của càn khôn vũ trụ không phải là một phần

hồn tôi tắm tại thế, độc tài, u mê.

Các bạn hiểu rõ tất cả những hành động của mình thì mới mong sửa được. Và muốn biết được hành động của mình thì phải thanh tịnh. Nếu không thanh tịnh, không bao giờ rõ được. Cho nên trong cái khóa thiền giác đã dìu dắt nhiều người, được ổn định thần kinh, ổn định ngũ tạng, ổn định hơi thở, tâm hồn thấy khoan khoái. Lúc đó chúng ta mới học chữ nhận được, học từ bi được, học dũng được. Chúng ta thấy rõ đường lối, như vậy là chỉ có một thôi. Tôi chỉ đi một con đường là tôi về đến nơi. Còn nếu mà tôi chưa thấy rõ, ra đường người này chỉ tay mặt, tôi cũng queo tay mặt, người kia chỉ tay trái tôi cũng queo tay trái. Queo hết thì giờ, tới hồi bỏ mạng, không thấy đâu là đâu, đi không tới. Cho nên tôi quyết định chỉ một con đường đi là nó phải đi tới Tôi cứ đâm đâm con đường đó là tôi đi. Càng đi các bạn

thấy càng sáng. Càng sáng tâm các bạn càng minh, thì các bạn thấy càng thương yêu, càng thương yêu những gì? Càng thương yêu những người còn đang ở lại, những sự lầm lạc của những người hiện tại là sự lầm lạc của quá trình của chính ta.

Trong cái thương yêu, phải thực hiện thương yêu và quay đầu trở lại nhắc nhở mọi người trong tình thương và đạo đức, để mọi người hiểu lấy họ và đồng tiến trong cuộc hành hương sẵn có. Đó là phước đức của ơn trên đã ban cho mọi người. Cha Trời đã tạo cơ hội cho nó tiến hóa. Trong sự khắc khe đó là đưa bạn tiến, trong sự khổ não đó, mở trí cho các bạn, luôn luôn luôn luôn dìu dắt 24 /24, dìu dắt các bạn và thúc đẩy các bạn phải tiến! Mà nếu chúng ta còn dung dưỡng sự lười biếng nữa, ai nhảy vô để giúp chúng ta? Ai là người chịu trách nhiệm của cái cơ thể duyên dáng, càn khôn vũ trụ đã thấu

hẹp, như bản thể chúng ta đây? Ai sẽ chịu trách nhiệm, nếu chúng ta là người lười biếng, nếu chúng ta không chịu hành tiến, mà chúng ta còn eo hẹp và trách mọi người. Thì chúng ta sẽ thế nào? Chúng ta phải bị sa đọa. Ở thế gian thường nhắc các bạn rõ ràng, bị sa đọa, xuống địa ngục, bị hành hình và bắt buộc các bạn phải học rất nhiều nó mới được trở lại. Các bạn đang sống ở dương gian nhưng mà các bạn mất tâm linh, đi xuống địa phủ, thì thuộc về loại âm rồi. Ở dương gian mà mình còn ngu mà xuống địa thì lại còn ngu nữa, học hoài học hoài, học trăm năm ngàn năm học không xong, khó trở lên lắm.

Cho nên các bạn có cơ hội ở dương gian mà không chịu tự tu lấy mình, và giải tỏa để tiến, thì nó uổng lắm bạn ơi. Các bạn thấy rõ không? Con ma còn nhập cơ thể con người để học tu mà. Con ma mà nhập được cơ thể con người nó sung sướng ghê lắm.

Là tại sao? Nó có cơ hội để tu, nó có điều kiện để tu. Cơ thể con người là cái tiêu vũ trụ. Nó có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang ở trong bản thể các bạn mới ứng chiếu được bên ngoài. Đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, âm thanh bên ngoài đưa đến là các bạn ứng phó và các bạn có cơ hội tìm hiểu cái chiều sâu của mọi âm thanh. Đồng khí tương tương cầu, không khí của Trời đất, càn khôn, nhịp thở của loài người trong càn khôn vũ trụ đều cần dùng cho sự tiến hóa của linh căn, rõ ràng, các bạn có hết rồi, có đầy đủ hết rồi, toàn là tự động hết mà không biết xử dụng, còn chờ ai nghiên cứu cho mình nữa.

Cho nên chúng ta phải chấp nhận, tìm hiểu lấy ta. Tự nhiên chúng ta có tất cả những sự tự động tiến hóa. Các bạn xem rõ đứa bé nằm nôi, đầy rồi đi đứng ngò, rồi tới nói chuyện với chúng ta ngày nay, phải

tự động không? Tất cả đều là tự động tiến hóa. Mà khi chúng ta ý thức được, chúng ta tiến hóa còn mau hơn nữa. Lúc chúng ta nằm nôi là lúc bê trễ chậm chạp. Mà bây giờ chúng ta hiểu được thì chúng ta tung lên mà làm. Bầu trời thế giới hoàn toàn tự do để dẫn giải tâm linh. Tại sao chúng ta không tiến hóa đi lên mà cứ đăm đăm xuống địa ngục làm gì? Đi trong sự tham dục để làm gì? Chùn vào cái con đường tối tăm để làm gì, rồi than khổ, có bao nhiêu tiền hỏi tới cũng la khổ. Mà đến bạc nó xài không hết cũng la khổ, tại sao? Vì nó đã chôn sống tâm linh của nó. Lần lần, lần lần nó đi xuống rồi, nó đâu được hưởng cái thanh khí ở bên trên, thì nó thấy gì? Thấy khổ! Khổ là gì? Là tham, trong cái tham của cải, nó biết mừng rồi mới sợ mất, biến thành khổ. Sợ mất mới than khổ, là yếu hèn đó bạn. Còn người tu ta mạnh dạn đi lên, Tôi không có tôi cũng cười và tôi nói không nhưng mà tôi có cái có của Trời Đất đang ban

cho tôi, thanh khí điền nuôi dưỡng tâm hồn tôi, tôi được an khương, tôi được nhẹ nhàng, tôi thực hiện được mọi tình thương trong tôi và ngoài tôi, tôi yên ổn, tôi thấy tôi sung sướng, tôi thấy cảm mến tất cả mọi người, tôi thấy tình thương của Đấng Cha Lành không bao giờ xa tôi, 24/24, dìu dắt tôi và cho tôi những bài học xứng đáng. Tôi phải kiên trì, bền tâm vững chí để trả những bài học đó, chấp nhận để tiến hóa.

Thành thật cảm ơn các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên